

Личностно развитие

Баскетболът в инвалидни колички- да започнеш нов живот в ново семейство

Ако държавата не подпомогне този спорт, той е обречен на гибел

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

„За пръв път в България има инвалидни колички за спорт, които стоят свободни и няма кой да ги използва.“ Това са думи на Борис Томов – състезател по баскетбол в инвалидни колички. Два пъти в седмицата, заедно с още 11 мъже и 4 жени, той тренира на националния стадион „Васил Левски“. „Когато сложихме началото на баскетбола за хора с увреждания в България, мислехме, че най-трудно ще ни бъде с материалната част, - казва Борис. - Но се оказа, че не е така. По-трудно е да намерим хора с увреждания, които да спортуват.“

Инициатор за създаването на първия тим по баскетбол в инвалидни колички в България е Ротаракт клуб „София–Балкан“. През 2007 организацията влага целия си ентузиазъм и ресурс и за година и половина сформира „София-Балкан“. Организира дарителски акции и търгове, намира спонсори. Осигурява колички, всяка от които струва по 3500 долара. Провежда семинар в НСА „Васил Левски“ за обучение на треньори, превежда документацията за класификация на състезателите. През цялото време ротарианци търсят хора с увреждания, които искат да играят баскетбол. Но става ясно, че няма много желаещи...

За какво мечтаят баскетболистите в инвалидни колички в Кипър и за какво – в България

В Никозия, столица на Севернокипърската турска република, също искат повече хора с увреждания да спортуват. Републиката е с население от едва 300 000 души, но баскетболният отбор има на разположение зала за тренировки четири пъти в седмицата, играе в Турската висша баскетболна лига заедно с девет турски съперника, а състезателите получават пари за това. Има и основен спонсор – мобилната компания Turkcell. Въпреки това

играчите твърдят, че държавата трябва да се грижи повече за тях. Първото им искане е да станат професионалисти. И сега те имат финансова подкрепа, но мечтаят да бъдат като колегите си от Турция, които получават по 2000 евро на месец и са отдадени на спорта – тренират пет пъти в седмицата, два пъти на ден, по 4-5 часа: баскетбол, фитнес, стречинг, ментални упражнения...

- Всички в отбора искаме да играем професионално, - казва Алие Кочасой, която страда от полиомиелит, но играе баскетбол от 15-годишна. - Повечето от нас работят и тренират след работа, което е много трудно. Имаме проблеми и с поддръжката на инвалидните колички, тъй като се изхабяват бързо. Федерацията обаче не купува нови всяка година и се налагат постоянни ремонти. Това е голям проблем най-вече при мъжете,

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

които играят много интензивно. Но количките са много скъпи – 5000 лири – всяка от тях се прави индивидуално и е трудно да се разменят.

В България състезателите по баскетбол в инвалидни колички също се надяват на по-добри условия за тренировки. За разлика от Кипър обаче, у нас държавата не помага на този спорт. В страната ни няма адекватна политика за спорта на хората с увреждания: няма регистър, липсва адекватно финансиране, а инфраструктурата не е съобразена с нуждите на инвалидите.

- Без държавата баскетболът в инвалидни колички не може да съществува, - казва президентът на Ротари клуб „София-Балкан“ Владислав Смилов. - Или трябва да има дългосрочна политика по отношение на хората с увреждания и да бъде гарантирано финансиране на тези клубове, или трябва да се осигури корпоративен спонсор, който да не помага кампанийно, а да поеме сериозен ангажимент.

Заради липсата на пари двама от състезателите на отбора тренират веднъж в седмицата. Христо, който е от Благоевград и пътува до София за заниманията на стадион „Васил Левски“, минава през Перник, за да вземе Радо. Транспортът е платен от „Ротари Балкан София“ и струва 200 лв на месец. Средства за два пъти в седмицата няма...

Според Борис и съотборниците му обаче истинските проблеми пред спорта на хората с увреждания идват от инфраструктурата. „За човека в инвалидна количка най-важно е да може да излезе от дома си, - казва Борис. – Може някой да живее на 5 етаж и да има асансьор, но ако преди площадката има 5 стъпала, той е обречен. В цяла Европа общината би се ангажирала, за да му помогне да бъде навън. У нас това не се прави.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

Нежеланието за спорт се дължи и на липсата на информация. Спортът за хора с увреждания трябва да се популяризира, за да може всички в колички да преодолеят страховете си. Да си кажат – щом този може да прави това, значи мога и аз.“

Защо баскетболът в колички в Кипър печели все повече привърженици, а в България никой не е чувал за него

В Кипър също искат повече хора с увреждания да спортуват и да идват на мачовете на отбора. И сега тимът има публика, но Алие и съотборниците ѝ мечтаят трибуните да са пълни. Тя е завършила право и работи като финансов инспектор. Заради спортните си успехи е в националния отбор на Турция и е пример за десетки млади кипърци и турци с увреждания. Алие разказва как родителите ѝ са я убеждавали да не се преуморява със спорт, но тя не се е отказала от тренировките. И твърди, че баскетболът

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

помага на хората с увреждания да намират нови приятели и е отлична рехабилитация.

В Северен Кипър за баскетбола в инвалидни колички отговаря специална федерация, сформирана, за да получава подкрепа от държавата. С тези средства се купува екипировка, заплащат се гостуванията на тима в Турция и транспортът на състезателите за тренировките (четири дни в седмицата в залата в Никозия пристигат играчи от пет града на острова). Състезателите играят в приятелски турнири и мачове, провеждат демонстративни срещи и са част от Европейския клубен шампионат. Така за една година записват поне 25-30 мача. Според тях обаче това не е достатъчно, тъй като турските им колеги отделят много повече време на спорта.

В България баскетболът в инвалидни колички, въпреки седемгодишната си история, пребивава в нелегалност. Управляващите го обричат на гибел, тъй като не го подкрепят. Преди няколко години спортът процъфтя благодарение на Иван Ценов, бившият зам.-министър на спорта и член на ръководството на Българска федерация по баскетбол. За един месец той прави подход за инвалидите през централния ход на стадион „Васил Левски“ до зала „Буба-баскет“, оборудва специални бани и тоалетни, осигурява място за преобличане и за количките. Предоставя залата за тренировки на тима. Кани състезателите в колички на всяко по-голямо събитие на федерацията. Благодарение на личното му отношение те участват и в спортни празници. В началото присъстват на мачовете като зрители и гледат от пространството под коша. След това решават да предизвикат състезателите да седнат на столове на игрището и да вкарват

кошове. Оказва се, че дори за професионалисти в блестящо здраве задачата е трудна.

Със смяната на правителството обаче средствата за баскетбола се свиват, а инициативите секват. Днес отборът тренира два пъти в седмицата, а когато има мачове на националния стадион занимания няма. Тъй като няма шампионат на България, мачове се играят рядко – тази година официалните срещи на тима са три. За седем години освен тима в София са сформирани още два отбора – във Варна и в Бургас. Състезатели и треньори мечтаят за шампионат и повече мачове, които да осмислят тренировките. И всичко би било различно, ако имаше кой да плаща нужната месечна издръжка – около 1000 лв. За България обаче това се оказват много пари, а играчите сами събират средства, за да купят нови гуми на инвалидните колички и екипировка.

Има ли смисъл от демонстративните мачове

Много инвалиди в Кипър не могат да преборят изолацията, на която са обречени, твърдят баскетболистите. Не излизат от домовете си. Не вярват в силите си и не искат да променят живота си. Баскетболът и спортът изобщо им дават шанс да се върнат в обществото. Да реализират потенциала си, да излязат от анонимност, а за проблемите им да научат повече хора. За да спечели повече фенове и нови състезатели, баскетболният тим в инвалидни колички е част от всички големи баскетболните събития в града. Веднъж в годината организира демонстративни мачове с „нормалните“ баскетболисти, които сядат в инвалидните колички. Тези срещи събират много публика и са истинско

шоу. За да демонстрират съпричастността на „здравите“ към спортистите с увреждания, срещите приключват без победител.

- През последните две години на мачовете идват все повече хора, - казва Ибрахим Явуз, който играе за мъжкия национален отбор на Турция. – Спонсорът ни също привлича публика. А когато някой дойде на наш мач, задължително идва пак, защото играта е интересна. В никакъв случай не е скучна, както си мислят хората. Разбира се, голям проблем е, че медиите не пишат за нас. Не ни показват по телевизията, но през последните 2-3 години журналистите ни забелязват по-често. Надяваме се отношението им да се промени, защото публичността е много важна и ще преобърне отношението на хората. Засега обаче вестници и телевизии наблягат на футбола. В България включването на баскетболистите в колички в различни спортни събития също има ефект. Няколко от състезателите се присъединяват към отбора след подобни демонстрации.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

Други идват на тренировките, но борбата под коша и умората ги плашат. Според Борис Томов публичността е много важна, за да съществува този спорт. Тя може да накара хората с увреждания да потърсят нови приятелства и да приемат предизвикателството на спорта.

Подобрява ли баскетболът здравето на хората с увреждания

Състезателите по баскетбол в инвалидни колички и в България, и в Кипър знаят колко важен е спортът от личен опит. Те твърдят, че рехабилитацията, която правят чрез баскетбола, не може да се замени с нищо. Уврежданията при състезателите са различни, но при всички спортът развива раменния пояс, укрепва коремната преса и мускулите на кръста, развива движението на ръцете. При всяка тренировка работят всички мускулни групи от врата до кръста. Играта повишава и гъвкавостта, сърчността, точността, силата, издръжливостта. Игралците овладяват до съвършенство придвижването с инвалидни колички. А тези качества няма как да се получат при никаква рехабилитация.

Как работят треньорите

Треньор на севернокипърците е Хасан Сегдю Лемс. Той е на 30 години, живее в Никозия и работи като търговец. Има увреждане и е започнал да играе баскетбол в инвалидни колички на 11 години. Твърди, че познава проблемите на хората с увреждания отлично, но въпреки това има с какво да го изненадат. „Научил съм всичко от хората с увреждания, - казва Лемс. - Най-важното обаче е вярата и убедеността в собствените сили. Отборът има нужда от още играчи, но понякога те просто не знаят, че тимът съществува. Медиите не са много заинтересувани, а хората с увреждания научават за нас от федерацията или от познати. Ако някой иска да играе

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

обаче, се свързвам с него, организирам транспорта му и започва да идва на тренировки.“

Треньор на „София-Балкан“ е дългогодишният преподавател по баскетбол в НСА „Васил Левски“ Кръстю Цървов. За играчите той е приятел, а когато се наложи – и помощник. В каузата „баскетбол в инвалидни колички“ му помага цялото семейство – съпругата му проф. Цървова, двете му дъщери и зет му, който е рехабилитатор. „Аз уча състезателите на баскетбол и да стрелят, а те ме учат какво е да се движиш с количка, - казва доц. Цървов. – Някои от тях имат сериозен бизнес, други не бяха напускали домовете си с години. Едно момче не беше излизало седем години. Но след като дойде да тренира, животът му се промени. Така че тук си помагаме. Но със сигурност те ми дават повече, отколкото аз на тях. И всички се радват, когато някой прояви интерес и се заинтересува от усилията, които полагаме. За съжаление заради класификацията на уврежданията и системата на точкуване на състезания се получават много неравностойни мачове. Момчетата понасят загубите тежко. И въпреки че тази година имахме само три официална мача, продължават да тренират на пълни обороти.“

Няма хора, които да са гледали мач по баскетбол в инвалидни колички и да не са се върнали в залата, твърдят състезателите от София и от Никозия. Срещите наистина са оспорвани - изпълнени с хъс и с борба. Затова публиката си тръгва от залата променена – до този момент, когато е чуела за „човек в инвалидна количка“ тя си е представяла нещо като мъртвец.

А се оказва, че това са спортисти, които забравят за уврежданията си. Светльо например има квадрипареза и е без захват на пръстите.

Защо трябва да има баскетбол в инвалидни колички

На терена е по-бавен от останалите, но пресича пасове и цели коша по-прецизно от всички. Доби е в отбора от пет месеца и е с подколenna ампутация. Ходи с протеза, но се справя отлично и на количката. Ники Ваклинов е със счупени прешлени, но вкарва невероятни кошове. Най-малкият състезател на София-Балкан е осемгодишният Цветомир, който се бори наравно с мъжете. Владимир Гюров и Ивелин Манолски също са

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

много добри. Ивайло Петров, който е единственият ни състезател с ампутация, е невероятен. Има и още...

- Спортът е важен, защото помага на хората с увреждания да повярват, че трябва да продължат напред, - казва Борис. – Това важи и за парализите, и за ампутациите, и за малформациите. От една година моля трима познати с увреждания да дойдат в залата, да погледат и ако им хареса да се включат в тренировките. Но намират оправдания и не идват. Пречупването на психиката е трудно. За мнозина се оказва непосилно да се преборят с мисълта, че след инцидента са различни. Когато в началото се събрахме в отбора всеки беше полезен на останалите. Получих увреждането си преди 18 години, но преди 12 месеца в отбора разбрах неща, които не знаех. Другите пък научиха от мен неща, за които не са подозирали – как да се пазят от травми, как да не правят рани. Станахме едно семейство...

Христо Христов, Челен Обен

България победи Полша с 6:4 на европейското по футзал

Националният отбор на България по футзал за глухи записа нов успех на европейския шампионат, който се провежда в зала "Арена Армеец". Играчите ни се наложиха над коравия съперник от Полша с 6:4 за разпределяне на местата от 9-то до 16-то. Гостите показаха много стабилна игра в защита, а в нападение разчитаха на контраатаки, които почти винаги завършваха с удар към нашата врата. Двубоят започна отлично за България и Христо Петков откри резултата с гол от близко разстояние.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

В сряда националите ни играят от 17.00 часа срещу победителя от мача Израел-Дания

Веднага след това отстъпихме инициативата на гостите и те вкараха два бързи гола, с които поведоха и при резултат 1:2 завърши първото полувреме. Сериозен разбор от двамата треньори на почивката „събуди” националите, които се разиграха и успяха да обърнат съперника до 5:2. Точни за България бяха Румен Димитров, Пламен Петков /2/, Николай Иванов и Теодор Йорданов. В края на мача при резултат при резултат 5:3 Пламен Петков вкара своето 9-то попадение в турнира, с което води в голмайсторската листа на европейското първенство. В последните секунди Полша вкара нов гол за крайното 6:4, но малко преди попадението директен червен картон получи Николай Иванов и трябваше да доиграем

мача с човек по-малко. Иванов не издържа на провокация от страна на полски футболист и го удари без топка.

- Нервен мач с едно полувреме. Настина и умората си казва думата, но нямаме оправдания. Не успяхме да влезем в Топ 8 на европейското, но сме длъжни да изиграем останалите мачове както трябва. Пак няма да сме в пълен състав за следващия мач заради червения картон на Ники Иванов. Не трябваше да му посяга, но нервите не издържаха. Второто полувреме играхме както можем и направихме забележителни неща - както в защита, така и в нападение, - заяви треньорът Борислав Фердинандов.

gong.bg

Шумен организира турнир за деца със специални нужди

Гражданска организация "Сияйна зора" от Шумен организира на 22 ноември, събота, турнир за деца със специални нужди под надслов „Да протегнем ръка за надежда“. Надпреварата ще се проведе от 10 часа в зала „Младост“ в града и ще събере три отбора от по 10 деца - възпитаници на помощните училища „Св. Св. Кирил и Методи“ с. Кривня (община Провадия), „Станата“ Нови Пазар и „Васил Друмев“ Шумен. Състезанието е традиционно и се организира за пети път. Ще включва щафетни игри и викторини за публиката. Провежда се с финансовата подкрепа на Община Шумен, а наградите за победителите са осигурени от „Итал Фууд Индъстри“. - Набирането на средства за прояви за хора с увреждания е трудно, отколкото за други каузи, - каза Денка Стоянова, консултант в сдружение „Сияйна зора“. – Опитваме се проявите ни да станат традиционни и хората да свикнат, че децата със специални нужди също заслужават да участват в спортни състезания.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

***Три отбора от помощните училища в Шумен, Кривня и Нови Пазар
ще мерят сили в щафетни игри и викторини***

Защото и те, както и здравите си връстници, имат нужда от радост и изява. Спортът и подобни инициативи са най-добрата възможност за разчупване на бариерите и за нови приятелства. Призовавам хората от Шумен и региона дойдат на състезането, защото игрите ще са оспорвани, децата са ентузиазирани, а и турнирът ще има сюжет и ще бъде интересен.

Сдружение „Сияйна зора“ съществува от 2008 година, а основната му цел е да създаде по-добри условия на живот на хората с увреждания и повече възможности за тяхната изява. В края на всяка година то провежда конкурс за творчески изяви „Неоткрити красиви надежди“ за хора с умствени проблеми от домовете и дневните центрове в Шумен. Най-много

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

участници и зрители събира турнирът „Турнир за купата на победителите“, чиято цел е интеграцията на хората с физически увреждания. Той включва 12 спортни дисциплини и състезанието „Аз обичам България“, а в игрите участват и хора без увреждания.

Христо Христов

**ОБЩИНА ШУМЕН И
СДРУЖЕНИЕ "СИЯЙНА ЗОРА"**

**ВИ КАНЯТ НА
СПОРТНО СЪСТЕЗАНИЕ
ЗА ДЕЦА С ИНТЕЛЕКТУАЛНИ ЗАТРУДНЕНИЯ
"ДА ПРОТЕГНЕМ РЪКА ЗА НАДЕЖДА"**

ДАТА: 22.11.2014г., 10,00 ЧАСА

Място: ЗАЛА "МЛАДОСТ" ГР. ШУМЕН

УЧАСТНИЦИ:

**ПУ "СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ"
С. КРИВНЯ, ОБЩ. ПРОВАДИЯ**

**ПУ "СТАНАТА"
ГР. НОВИ ПАЗАР**

**ПУ "ВАСИЛ ДРУМЕВ"
ГР. ШУМЕН**

**ВАШЕТО ПРИСЪСТВИЕ Е
ВАЖНО ЗА ТЯХ!**

ВХОД СВОБОДЕН!

С ФИНАНСОВАТА ПОДДЪРЖКА
НА ОБЩИНА ШУМЕН

Редколегия

Главен редактор - Таня Йочева

Членове на редколегията: Кремена Йочева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

Доброволци помагат на деца с увреждания в Перник

Петя Димитрова и Велислава Александрова учредиха сдружение с нестопанска цел, което ще работи с деца със специални потребности. Момичетата са студентки в специалност „Адаптирана физическа активност и спорт” в Националната спортна академия и са убедени, че чрез плуването могат да променят живота на малчуганите

Сдружение „Адаптирана физическа активност и спорт” беше учредено в Перник. Негови основатели са студенти, а председател е Петя Димитрова. Момичетата работят с деца от 5 до 9 годишна възраст със специални потребности. Заниманията са по плуване и се провеждат в басейна на 10 ОУ „Алеко Константинов“. Три от децата са с хидроцефалия и с двигателни проблеми, други са с неврогенни заболявания и гръбначни изкривявания. Предстои да бъдат приобщени и деца аутисти.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

Всеки вторник и петък младите студентки се занимават по час и половина с осем деца. Във водата малчуганите се отпускат и се учат да правят равномерни движения с ръцете и краката, което е много важно за тях. Раздвижват мускулатурата си и се учат да се контролират. Само след няколко занимания някои от тях вече плуват с помощни средства. Петя и Велислава са убедени, че чрез физическа активност животът на децата ще се промени, спортът ще им носи радост и ще ги откъсне от изолацията.

Петя и Велислава са се посветили на каузата напълно на доброволни начала. За заниманията не се заплаща и стотинка. Те се надяват за в бъдеще дейността им да бъде спонсорирана от хора с щедри сърца, но смятат да работят и по европроекти.

Петя Димитрова е първата перничанка, която изучава специалността „Адаптирана физическа активност и спорт” в Националната спортна

академия "Васил Левски" (НСА) чийто основоположник е проф. Майя Николова. В момента тя е IV-ти курс.

На официалното представяне на сдружението присъства и главен асистент д-р Величка Александрова от НСА, която от 5 години работи с деца с увреждания. „Горда съм от това, което постигат нашите студентки. За тях помощта към децата със специални потребности е кауза”, каза тя и допълни, че е щастлива затова, че със създаването на спортния клуб в Перник се продължава мрежата на доброто, започната от проф. Майя Николова. "Винаги ще подкрепяме ще помагаме на Петя и Велислава," обеща Александрова.

Спортен клуб „АФАС-НСА” участва във Втори международен лагер за плувци с увреждания

Спортен клуб „Адаптирана физическа активност и спорт – НСА“ участва с трима състезатели на специализиран лагер за плувци с увреждания в

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

Истанбул. Срещата в турския мегаполис събра 150 плувци, 25 треньори, университетски преподаватели и физиотерапевти от осем европейски държави, Турция и Канада. Събитието е продължение на първия лагер за плувци с увреждания, който се проведе в началото на 2014 година, отново в Истанбул.

Истанбул събра 150 плувци от 10 държави, треньори, преподаватели и физиотерапевти

Най-многобройна е групата на домакините, които са представени от 80 състезатели. Сред тях е и европейският шампион от 2011 година на 50 метра бъртерфлай Бейтулах Ероглу. За България плуват медалистите от Спешъл олимпикс Александър Кенанов и Храбър Натов и незрящата Калина Бонева, ученичка в 144-то СОУ в София. В треньорския екип е

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

проф. Майа Николова и треньорката по плуване Надежда Жълтова-Чембърс. Съорганизаторите от Сърбия участват с 28 състезатели, водени от преподавателя в университета в Ниш Марко Александрович и от председателя на параолимпийската асоциация на страната Зоран Мичович.

Освен тренировки Вторият международен лагер за плувци с увреждания включва лекции, обучения, демонстрации и работни срещи. Организиран е от спортен клуб BBSK към голяма община Истанбул и от университета в Ниш (Сърбия). Провежда се в един от модерните спортни комплекси в града "Джебеджи". Той разполага с басейн с олимпийски размери, спортна зала с места за 5000 зрители и близо 20 тренировъчни зали. Всички помещения са адаптирани за хора с увреждания и осигуряват отлични условия за тренировки и възстановяване.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

Проф. Майа Николова ще представи пред участниците тенденциите в развитието на специалността „Адаптирана физическа активност и спорт“ и развитието на спорта за хора с увреждания.

- Радвам се, че Балканските страни се обединяват около една единна политика по отношение на спорта за хора с увреждания и по-специално на плуването, - каза проф. Николова на церемонията на откриването на събитието. – Работим усилено за обмяна на добрите практики в тази област и методиката на спортната тренировка в елитния и в масовия спорт. Спортът е най-голямото социално движение в развитието на европейския интеграционен процес. А стойността му се повишава в икономически аспект и е ключ към независимост и бъдещ успех на хората с увреждания.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

Участниците във Втория международен лагер за плувци с увреждания бяха приветствани от президента на спортния клуб към Голяма истанбулска община BBSK Ахмет Хамди Чамли, президента на Турския параолимпийски комитет Явуз Кочайомер, президента на спортната федерация „Спорт за всички“ проф. Ердал Зорба. Целта на срещата е да подготви елитни състезатели за предстоящи спортни събития.

Росица Стойкова

Щастие и радост за 70 деца на националния турнир по крикет на маса

Зам.-министърът на младежта и спорта Калин Каменов поздрави състезателите за волята и силния дух

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

- Поздравявам участниците в турнира за волята и силата на духа, която показват, - каза зам.-министърът на младежта и спорта Калин Каменов. - Познавам деца с проблеми в цялата страна и знам колко е трудно да си някой, когато обществото те отхвърля и не иска да се докосва до проблемите ти. Един от най-сериозните проблеми на тези деца и младежи е, че трудно намират себе си и нещо, с което да се почувстват значими. Те няма къде да се занимават, средата е недостъпна и има малко видове спорт, чрез които да се развиват. А за едно дете с проблеми това е много важно. За нас, здравите хора, е трудно да разберем това, но адаптираният крикет на маса е нещо велико за тях. Да спечелиш точка или да отбележиш гол е нещо много голямо. И ние трябва да помагаме на тези семейства и на децата им.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

Турнирът беше осъществен с подкрепата на пи ар агенция „Публисис“ и район „Студентски“ към Столична община. Шампиони станаха състезателите от Филибе Пловдив, следвани от Сливенски лъвове и Бенгалски тигри. Дебют на голямо състезание направиха играчите на Маргаритките от София. Отборът е от Първо помощно училище „Проф. д-н Георги Ангушев“, а негов треньор е учителката по физическо възпитание Марина Великова. „Преди две години гледах един от първите турнири по крикет на маса, организирани от Саиф Рехман, - каза тя. – Реших да направим отбор в училището и спечелихме проект към Столична община. Сега възпитаниците ни играят със страхотен дух и се чувстват като връстниците си, които нямат увреждания. Този спорт грабва децата, защото е по-рвзличен и им дава шанс да се изявят. Носи им много емоции. Създадохме и свободно избираем предмет по крикет на маса и сега всички в училището играят. Спортът помага много за развитие на

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

фината моторика, но при нас има и много деца, които нямат двигателни проблеми. Те трупат положителни емоции и за тях е невероятна форма за изява.“

Крикетът на маса се развива в страната ни от три години, а вече има отбори в осем града. Децата, за които е предназначен, са т.нар. деца със специални нужди. Те страдат от аутизъм, имат умствена изостаналост, детска церебрална парализа или са със специфични нарушения на способността за учене. У повечето българи предизвикват съчувствие и страх, но когато започнат състезанията, малчуганите сияят и мислят само за победата. Освен че им носи положителни емоции, крикетът на маса развива фината моторика и концентрацията, мотивира ги и ги дисциплинира, учи ги да работят в екип.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

Следващата цел на Саиф Рехман е да направи в София зала по крикет на маса, където децата да могат да играят постоянно, а не да имат тази възможност само в медицинските центрове. Зам.-министър Калин Каменов също се надява повече неправителствени организации и клубове да развиват спорта за деца с проблеми в развитието. „Иска ми се колкото се може повече организации да се възползват от възможностите, които дава Министерството на младежта и спорта чрез програмата „Спорт за деца с увреждания и деца в риск“, програмите за развитие на масов спорт и на спорт в детските градини. Така повече деца и младежи ще се включат в различни видове спорт, независимо дали са с увреждания или не. Спортът

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

трябва да започва от най-малките, а когато има клубове, мотивирани, да работят с деца и с младежи, това може да се случи.“

Росица Стойкова

Текстът е публикуван на 19 ноември 2014 г. в sportal.bg

В Дания лекуват Аутизъм с Kangoo Jumps

Kangoo Клуб България обмисля създаването на група за деца, страдащи от аутизъм

Всеки ден страдащи от аутизъм ни показват, че могат да преодолеят странностите на болестта си. Ако останалите имат най-просто разбиране

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

за това, какво е аутизъм, това би могло да има огромно влияние върху тяхната способност да израснат като зрели хора. Все още у нас има неразбиране към тези, които са по-различни не по своя воля.

По света съществуват различни експериментални методи за лечение на аутизъм, а един от тях е навлизащият у нас стил аеробика Kangoo Jumps. Той се прилага успешно в Дания и Южна Африка. В датския Алберслуд сформират групи от деца аутисти, които практикуват Kangoo Jumps. Те подобряват своя физически баланс и координация.

У нас няма данни колко са хората страдащи от аутизъм. Някои от тях успяват да намерят професионална реализация, например в ИТ сектора.

От Асоциация аутизъм са убедени, че спортът се отразява добре на хората с такива проблеми. Вдъхновена от опита на Дания Василена Радичкова, мениджър на Kangoo Клуб България, обмисля идеята за група деца, страдащи от аутизъм, които да опитат Kangoo Jumps, но е сигурна, че това не може да стане без помощта на терапевт.

В книгата си "Скачай за здраве" д-р Мортън Уокър описва как скачането коригира когнитивни увреждания, подобрява зрението, координацията и концентрацията. Научни проучвания на НАСА пък показват, че упражнението отскок е най-ефикасното, ефективно и приятно упражнение, което някога е било измислено. С всеки скок всички телесни клетки, всички мускули и всички органи са мобилизирани и подготвени да бъдат най-ефективни.

От Асоциация аутизъм смятат, че физическата активност се отразява добре на хората с подобен проблем. Дори и скептиците, които не вярват,

че Kangoo Jumps може да въздейства добре на страдащите от аутизъм, могат да опитат този аеробен стил, за да се заредят с енергия и красота.

fakti.bg

„Опасният Дейв” е чупил 160 кости, но ще бъде шампион

Британският тенисист страда от свръхчупливи кости, но тренира усилено, за да стане №1 в света

Дейвид Филипсън е прочут в тениса на корт като „опасния Дейв“. Прякорът му не е случаен. Той гори от енергия и не се пести. Бори се до

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

последно: и с най-силните съперници, и с диагнозата „остеогенезис имперфекта“. Поставят му я когато е на три години и половина. Това е генетично заболяване, засягащо костите, които стават свръхчупливи. Съпътствано е от мускулна слабост, проблеми със зъбите, изкривявания на гръбнака, дихателни проблеми. Напук на препоръките на лекарите да внимава обаче Дейвид постоянно търси границата на възможностите си. Цената, която плаща – чупил е около 160 кости. Майка му също се бори, за да може момчето ѝ да сбъдне мечтите си. Тя скача с парашут, за да набере средства за лечението му, води го от корта до училище и му вдъхва надежда – всеки ден. Спортния му талант обаче е открит от баща му Майк, който иска синът му да не се шляе по улиците, а да направи нещо с живота си. Въпреки болестта.

На шестия си рожден ден Дейвид, роден в Бингъм (Великобритания), получава за подарък ракета за тенис и топки. Треньорът му е впечатлен от отличната му координация и го насърчава да опита и с бадминтон, и с плуване. Дейвид се запалва по спорта и се влюбва в баскетбола, който му носи много нови приятели и отлична физическа форма. Помага му да се придвижва по-бързо и най-важното – носи му невероятни емоции.

Животът му, разбира се, е белязан от остеогенезис имперфекта. „Болестта се прояви когато бях на 3 години, - разказва 25-годишният Дейвид. - Преди това бях нормално дете. Но един ден си счупих бедрото, а след това счупванията дойдоха като лавина. На лекарите им отне една година, за да разберат какво става. В един момент имах чувството, че ако някой ме пипне, ще ме счупи – толкова слаби бяха костите ми.

През годините съм чупил почти всичко. Хората само ми повтаряха „внимавай“, а аз си казвах – „няма проблем“. И винаги исках да направя повече, отколкото ми се струваше възможно. Да надскоча себе си. Спомням си, когато бях на 13 години и посегнах да пусна телевизора. Бях застанал на колене и на ръце и чух как нещо изхрущя. Счупих си големия пищял, а болката беше толкова силна, че не можех да спра да крещя. Друг път отидох с баща ми в басейна, а като излязох от тоалетната за хора с увреждания паднах и си счупих двете бедра. Но, да чукна на дърво, през последните години нещата се подобряват, а счупванията са по-редки. Освен това имам титаниеви пластини в двата крака.“

Голямата промяна в живота на Дейвид идва когато е на 8 години, а семейството е на почивка във Флорида. Майка ми намери рекламна брошура за един лекар в детска болница в Чикаго, който разработил лекарство за деца с чупливи кости, - разказва Дейвид. – Родителите ми бяха готови на всичко, а състоянието ми се подобри.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

„Всяка година ходех на контролни прегледи и се оказа, че плътността на костите ми расте – от около 30-35 стигна 75 процента. А пътуванията заздравиха не само тялото, но и характера ми. Днес нямам проблем да говоря за болестта. Споделям всичко с хора, които не познавам. По-добре е да оставиш болката да се излее навън. Всичко е въпрос на отношение и подход...“

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

Преди няколко години идва моментът, в който Дейвид трябва да избере между тениса и баскетбола. Спира се на тениса, въпреки че му е трудно да се откаже от баскетбола. Тренировките също не минават без инциденти. Последното му счупване е от 2012, когато пука кост в китката. Травмата спира похода му към върха в световната ранглиста. Налага се да прекрати заниманията си за четири месеца.

Днес „опасният Дейв“ е в топ 15 на световната ранглиста и тренира на пълни обороти. Целта му е класиране в тройката на параолимпийските игри в Рио де Жанейро през 2016. Надява се, че ще осъществи мечтата си, защото досега не е позволил болестта да повлияе на отношението му към живота. „Остеогенезис имперфекта не ме плаши, - казва той. – Ако има нещо, което искам да направя, ще го направя.“

Христо Христов

Ноемврийският брой на нашето списание „Личностно развитие“ е изготвен по материали на <http://disabledsportsbg.com/> . Със съдействието на Росица Стойкова и Христо Христов. Надяваме се да бъдем част от тяхната мисия да направят видими и се популяризират усилията и успехите в спорта на хората с увреждания. Харесайте и тяхната Фейсбук страница: <https://www.facebook.com/disabledsportsbg>

Желаем им успех.

Таня Йовева

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Ваня Петкова, Илиана Пирянкova

Художествено оформление: Илиана Пирянкova